

॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ नमेकरोदिति पापःकंडगतप्रणोप्यग्निद्विपापिनं द्रौणिप्रसुप्तबालघ्नपांस्तुक्कुराडिव ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

अस्मद्वाक्यात्परिष्वज्यसंपृच्छेस्त्वमनामयं ॥ ४६ ॥ संजयउवाच इत्येवमुक्त्वा राजानं भग्नसक्थमचेतनं ॥ अश्वत्थामासमुद्धीक्ष्य पुनर्वचनमब्रवीत् ॥ ४७ ॥ दुर्योधनजीवसित्वं वाक्यं श्रोत्रसुखं शृणु ॥ सप्तपांडवतः शेषा धार्तराष्ट्रास्तथा ॥ ४८ ॥ ते चैव भ्रातरः पंच वासुदेवोऽथ सात्यकिः ॥ अहं च कृतवर्मा चक्रुः पः शारद्वतस्तथा ॥ ४९ ॥ द्रौपदेया हताः सर्वे धृष्टद्युम्नस्य चात्मजाः ॥ पांचालानि हताः सर्वे मत्स्यशेषं च भारत ॥ ५० ॥ कृते प्रतिकृतं पश्य हतपुत्रा हि पांडवाः ॥ सौमिके शिबिरं तेषां हतं स न रवाहनं ॥ ५१ ॥ मया च पापकर्मसौ धृष्टद्युम्नो महीपते ॥ प्रविश्य शिबिरं रात्रौ पशुमारेण मारितः ॥ ५२ ॥ दुर्योधनस्तु तां वाचं निशम्य मनसः प्रियां ॥ प्रतिलभ्य पुनश्चेत्तद्वदं वचनमब्रवीत् ॥ ५३ ॥ न मे करोत्तद्वांगेयो न कर्णो न च ते पिता ॥ यत्त्वया कृपभोजाभ्यां सहितेनाद्यमेकृतं ॥ ५४ ॥ स च सेनापतिः क्षुद्रो हतः सार्धं शिखंडिना ॥ तेन मन्ये मघवता सममात्मानमद्य वै ॥ ५५ ॥ स्वस्ति प्राप्तुं तद्भवः स्वर्गे नः संगमः पुनः ॥ इत्येव मुक्त्वा तूष्णीं सकुराजो महामनाः ॥ ५६ ॥ प्राणानुपास्त्य जहीरः सुहृदां दुःखमुत्सृजन् ॥ अपाक्राम द्विवं पुण्यां शरीरं क्षितिमाविशत् ॥ ५७ ॥ एवं ते निधनं यातः पुत्रो दुर्योधनो नृप ॥ अग्रे यात्वारणे शूरः पश्चाद्विनिहतः परैः ॥ ५८ ॥ तथैव ते परिष्वक्ताः परिष्वज्य च ते नृप ॥ पुनः पुनः प्रेक्षमाणाः स्वकानां रुरुहू रथान् ॥ ५९ ॥ इत्येवं द्रोणपुत्रस्य निशम्य करुणां गिरं ॥ प्रत्यृषकाले शोकार्ताः प्राद्रवन्नगरं प्रति ॥ ६० ॥ एवमेष क्षयो वृत्तः कुरुपांडवसेनयोः ॥ घोरो विशासनो रौद्रो राजान् दुर्मन्त्रिते तव ॥ ६१ ॥ तव पुत्रे गते स्वर्गशोका र्त्तस्य ममानघ ॥ ऋषिदत्तं प्रनष्टं तद्विव्यदं शिखमद्य वै ॥ ६२ ॥ वैशंपायन उवाच इति श्रुत्वा स नृपतिः पुत्रस्य निधनं तदा ॥ निःश्वस्य दीर्घमुष्णं च ततश्चिता परो भवत् ॥ ६३ ॥ इति श्रीमहाभारते सौमिके पर्वणि दुर्योधनप्राणत्यागेन वमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥